

Astrid Witte

De nieuwe postbode
van Oosterend

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Na de boottocht was alles plat. Witte en zwarte schapen graasden als damstenen op de uitgestrekte weilanden, omzoomd door met gras begroeide wallen. Hier en daar een afgelegen boerderij, half aan het zicht onttrokken door wat kale bomen. Vlak boven de grond lag een nevel, die naadloos overging in de egaal grijze lucht. Was dit waar hij de komende jaren zijn leven zou gaan leiden?

Het eerste dorp reed hij voorbij en na deze korte bebouwde onderbreking volgde weer eenzelfde weg, slingerend door de groene vlaktes. Hij passeerde een gehucht en had het gevoel dat hij zo langzamerhand al op de noordelijke punt van het eiland moest zijn, toen hij eindelijk aankwam bij Oosterend. Het eerste stuk leek zoals iedere andere woonplaats: twee-onder-een-kapwoningen met een paar meter voortuin, daarvoor een stoep en een perk waar gemeentewerkers met fluorescerend oranje jassen traag stonden te schoffelen. Maar al snel reed hij de oude kern in, die helemaal was zoals de foto's op Google hem hadden laten zien. Pittoreske straatjes, waarlangs kleine witte huisjes met een houten gevel lagen. Hobbelige

straatklinkers en smalle ongelijke stoepjes, ouderwetse lantaarnpalen.

Terwijl hij rondkeek naar straatnamen, moest hij ineens vol op de rem vanwege een tegenligger op een ondoenlijk krap stuk weg dat was omsloten door huisjes. Gelukkig ging de andere bestuurder achteruit en met een vriendelijk handgebaar passeerden ze elkaar. Toen hij verder reed, kwam hij voor hij het wist alweer uit bij een schapenboet, zo'n half huisje in het weiland, en moest hij omkeren om weer het dorp in te rijden. Daarbij was het nog oppassen dat je niet de sloot in kiepte, die langs beide zijden van de smalle weg liep.

Het duurde gelukkig niet lang of hij had zijn bestemming gevonden. Een wit, bakstenen huisje met een groene houten gevel en luiken met hartjes erin voor de ramen. Naast de deur stonden een steigerhouten bank en een plantenbak met vergrijsde lavendel. Dat in dit historische straatje geen privéparkeerplaatsen waren was niet vreemd, maar waar moest hij dan de auto kwijt? Hij stapte uit terwijl hij de motor liet draaien en belde aan bij het huis. Het leek wel minuten te duren voordat er werd opengedaan door een vrouw die veel jonger was dan hij verwachtte. Mevrouw Witte was

toch bejaard? Deze vrouw zag er wel doorleefd uit, met een gegroefde rokershuid en gelig kort haar dat waarschijnlijk in het echt grijs was, maar ze was de zeventig toch zeker nog niet gepasseerd.

‘Je kan verderop links parkeren,’ zei ze met een schelle stem terwijl ze gebaarde waar hij moest zijn.

Hij stapte weer in en reed naar de parkeerplaats. Gelukkig had hij slechts een grote rolkoffer en zijn rugzak met fotografiespullen meegenomen, zodat hij niet veel hoefde te slepen.

‘Je heb niet zokke gnappe dage in je fekdòn-sie,’ klonk onderweg terug vanuit een tuin. Het was een man in overall en met klompen aan, die onkruid tussen zijn beplanting weg schof-felde.

‘Wat zegt u?’

‘t Is nagol diêzig.’

Wiel knikte maar op goed geluk en liep door. Hij was moe van de reis en moest ook nog ken-nismaken met mevrouw Witte. Toen hij al aan het eind van de straat was, zag hij dat de tuinder hem nog steeds nastarde, leunend op zijn schoffel.

Weer terug bij het huis stond de vrouw nog

altijd in de deuropening.

‘Kom d’r in. Ik ben Elly, van de thuiszorg. Wil je een bakkie?’

‘Graag.’

In twee stappen was hij door de smalle gang en stond in de niet veel grotere woonkamer, waar mevrouw Witte uitgedijd in een comfortabele stoel zat. Zo’n seniorenstoel die elektrisch bediend wordt en in allerlei standen kan worden gezet. Ze droeg een jurk met abstract patroon en had een watergolfkapsel dat paste bij haar leeftijd.

‘Wiel Beckers,’ zei hij en hij stak zijn hand uit.

‘Mevrouw Witte. Ga zitten,’ klonk met een Texels accent.

Terwijl hij op een van de andere stoelen plaatsnam, zette Elly een mok koffie voor hem neer en hield een koektrommel met biscuitjes voor hem open.

‘Nee, bedankt.’

De trommel ging weer dicht.

‘Iets in de koffie?’

‘Ik drink hem zwart.’

‘Alleen al aan je accent is te horen dat je van ver komt. Een lange reis vanaf Maastricht?’ vroeg Elly, waarna ze een sigaret opstak.

‘Ik zou het niet dagelijks willen afleggen,’ antwoordde Wiel en hij nam een slok koffie die iets te heet was.

‘Ik hoop dat je hier kunt wennen, jongen,’ zei mevrouw Witte met een rauwe stem die verraadde dat zij er ook heel wat rokersjaren op had zitten. Dat was anders wel te zien aan het vergeelde behang dat naar boven toe steeds donkerder werd. Als je een schilderijtje weg-pakte, zat er vast een wit vierkant achter.

Of hij hier kon wennen. Op dit moment, nu hij hier zat in de bedompte huiskamer van deze voor hem vreemde vrouw met haar verzorgster, kon hij zich ineens niet meer bedenken waarom hij deze stap had genomen. Het was een Control-Alt-Delete-beslissing geweest. Weg van alles wat hij kende. Weg van alle rompslomp, dingen die hij al dan niet had opgebouwd, situaties die in het verleden lagen maar zich nog te dicht om hem heen begaven. Maar was dat genoeg reden om naar de andere kant van het land te verhuizen? Voor een baantje als postbezorger?

‘Wanneer begin je met werken?’ klonk ver weg.

‘Overmorgen.’

‘Elly zal je zo even rondleiden. Ik ben niet

zo goed ter been.’ Mevrouw Witte wees daarbij naar haar gezwollen, met steunkousen omhulde enkels.

De bovenverdieping bestond uit een grote kamer met twee schuine kanten. Er was een klein keukenblokje geplaatst met twee elektrische pitjes, een combimagnetron en de benodigde inventaris. De kamer was geheel gemeubileerd in kringloopstijl met donkerhouten meubels, die waarschijnlijk grotendeels uit een bejaardentehuis afkomstig waren. Zolang het maar functioneerde. Achter de tweede deur in het halletje bevond zich een kleine inloopbadkamer waar je net je kont kon keren en waar zelfs nog een wasmachine in was gepropt. Wat meer had hij nodig in zijn eentje?

‘Je kunt beneden van het toilet gebruikmaken,’ zei Elly, die met haar rokende sigaret door het vertrek liep en de gordijnen onnodig nog iets meer opensloeg.

‘Prima, bedankt.’

‘Bijzonder hoor, dat iemand zo’n stap neemt,’ zei ze en ze ging op een van de rotan stoelen zitten die samen met een bijpassend driehoekig tafeltje een zithoekje vormde. Op het tafeltje lag een wit gehaakt kleedje met daarop een

kunstplantje. Zijn oma zou het helemaal hebben goedgekeurd.

‘Ik bedoel, je bent begin dertig? Op deze leeftijd zijn mensen vaak toch met hele andere dingen bezig.’

‘Mja,’ antwoordde hij en hij legde zijn rolkoffer op het bed. Moest hij nu zijn spullen gaan uitpakken terwijl zij daar nog zat? Het was misschien onbeleefd, maar als hij bij haar ging zitten, ging ze nooit weg.

‘Maar ik zal je verder met rust laten, je zult wel moe zijn.’ Gelukkig stond ze op.

Hij knikte en ze verliet de kamer. Toen hij hoorde dat ze beneden was, sloot hij de deur die ze op een kier had laten staan en liet zich op de stoffige gehaakte spreid vallen. Nu even niets meer.

2

De volgende dag besteedde Wiel zijn tijd aan zijn weinige spullen ordenen en de nodige boodschappen doen. Voordat hij naar de winkel ging, struinde hij wat door de historische straten, die aandeden alsof hij een paar honderd jaar terug in de tijd ging. Maar niet veel verder stond dan weer een moderne blokken-

doos of etagewoningcomplex, die je uit de illusie haalde. Af en toe kwam hij iemand tegen en iedereen zei hem gedag alsof ze hem kenden. Als je dat in Maastricht zou moeten doen, had je er een dagtaak aan. Daar sjeesde het fiets- en autoverkeer langs je heen en als je niet oplette, kreeg je wel wat anders naar je hoofd geslingerd.

Afgezien van de kleine supermarkt, zoiets als je op vakantieparken ziet, kwam hij onderweg een slijter, een bakker, een slager en enkele eetgelegenheden tegen, en voor de rest alleen galerietjes met zelfgemaakte kunst. Te midden hiervan stond een grote kerk met rondom een kerkhof dat was afgescheiden door een laag muurtje, een heg en hoge leilindes.

Na een paar straten lopen kwam hij al bij de rand van het dorp, waar het uitzicht over vlakke weilanden reikte tot aan de verderop gelegen dijk. Daarachter moest de zee liggen, die je normaal alleen op vakantie zag. Nu woonde hij er op loopafstand vanaf. Hij hoorde niets anders dan de gure wind die zijn kraag binnenwaaide, een paar krijsende meeuwen en een verlate haan. Eigenlijk zou hij moeten genieten van deze relatieve stilte, maar op de een of andere manier deed het nogal doodsaan. Alsof hij door een openluchtmuseum liep na slui-

tingstijd. Misschien kwam het juiste gevoel later pas.

Langs de weg stond een kraampje met daarin doosjes eieren voor een habbekrats. Hij besloot er één te kopen en deed het geld in het blikje. De munten vielen zo te horen op een grote stapel geld, een oneerlijk persoon zou het er zomaar uit kunnen pakken. Maar die woonden hier blijkbaar niet.

Even later in de winkel liep hij op zijn gemak de schappen langs en rekende een volle mand af bij de kassa.

‘Op vakantie?’ vroeg de kassajuffrouw.

‘Ik kom hier wonen,’ zei hij nogmaals. ‘Ik ben de nieuwe postbezorger.’

‘O? Uit het zuiden zo te horen?’

‘Maastricht.’

‘Zo zo.’

Hij rekende af en verliet de zaak. Eenmaal buiten bedacht hij dat hij brood was vergeten en omdat hij het stom vond om weer terug te gaan, besloot hij het bij de bakker om de hoek te kopen.

De bakker en slager lagen naast elkaar in een van de karakteristieke panden die het dorp rijk was. Geruite ramen, klassieke letters op de luifel en een krijtbord waar allerlei lekkers